



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 143/2018
26.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди у саизвршилаштву из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милета Живановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 55/17 од 16.06.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж 218/17 од 19.10.2017. године, у седници већа одржаној 26.04.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милета Живановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 55/17 од 16.06.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж 218/17 од 19.10.2017. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 55/17 од 16.06.2017. године, између осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди у саизвршилаштву из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 33. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у периоду од 3 (три) године од дана правноснажности наведене пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 6.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 222.683,60 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом је према окривљеном АА окривљеном ББ и окривљеном ВВ, на основу члана 422. тачка 3) ЗКП, одбијена оптужба да су као саизвршиоци извршили кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 33. КЗ, те је одређено да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 218/17 од 19.10.2017. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА адвоката Милета Живановића и жалба Основног јавног тужиоца у Горњем Милановцу, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 55/17 од 16.06.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Миле Живановић, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у осуђујућем делу који се односи на окривљеног АА или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости наводи да се у конкретном случају ради о кривичном делу са бланкетном диспозицијом, а да је у изреци пресуде наведено да је повређена одредба члана 313. став 1. тачка 13) Закона о привредним друштвима, која се према наводима захтева, никако не може односити на окривљеног АА, већ се иста одредба односи на управни одбор акционарског друштва, у коме окривљени није био, нити је имало било какве надлежности у његовом одлучивању, па бранилац сматра да се стога у радњама окривљеног не стичу битна обележја кривичног дела које му је стављено на терет.

Изнетим наводима, иако формално не означава, по налажењу овог суда, бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани, а из следећих разлога:

Одредба члана 238. став 1. тачка 4) КЗ прописује да ће се одговорно лице у предузећу или другом субјекту привредног пословања које има својство правног лица или предузетник, које у намери прибављања противправне имовинске користи за правно лице у коме је запослено, за друго правно лице или други субјект привредног пословања који има својство правног лица или за предузетника, на други начин грубо повреди овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином, казнити затвором од три месеца до пет година.

У чињеничном опису кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим изреком побијане првостепене пресуде, јасно су наведене радње окривљеног, које се састоје у поступању противно одредби члана 313. став 1. тачка 13) Закона о привредним друштвима, те омогућавању АПР „ГГ“, да наплати увећане трошкове превоза металне амбалаже и опасних одпадака уместо на релацијама Горњи Милановац – Доња Врбава и Горњи Милановац – Бресница, на релацији Горњи Милановац – Крагујевац и на основу неистинитих рачуна сачињених од стране власника аутопревозничке радње окривљеног ГГ, по рачунима ближе наведеним у

изреци, прибављању противправне имовинске користи окривљеном ГГ, у износу од 48.325,00 динара.

Полазећи од наведеног, овако описано поступање окривљеног, које је противно одредби члана 313. став. 1. тачка 13) Закона о привредним друштвима, али и које је истовремено супротно добрим пословним обичајима и законом прописаним општим начелима правног промета и пословања привредног субјекта приликом располагања имовином предузећа, по налажењу овог суда, представља грубу повреду овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином, те стога стоје сва законска обележја кривичног дела из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 33. КЗ, за које је побијаном правноснажном пресудом окривљени оглашен кривим. С тим у вези, неосновани су наводи захтева о непостојању кривичног дела у радњама окривљеног, због околности да је у побијаној правноснажној пресуди означен материјално-правни пропис који се односи на управни одбор, а не на окривљеног, јер управо поменута норма и предвиђа обавезно поступање и одлучивање управног одбора у конкретном случају, а окривљеном се ставља на терет да је поступао противно том бланкету, тј. да је по претходном договору са ГГ, располагао и користио имовину предузећа АД „ДД“, без одлуке управног одбора.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву за заштиту законитости се истиче и да су у конкретном случају повређене одредбе Законика о кривичном поступку, јер према ставу браниоца, на главном претресу није омогућено да се изведу докази који су изведени у истражном поступку, због чега исти сматра да је тиме повређено право на одбрану окривљеног, као и право на правично суђење. Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац указује да су побијане пресуде донете уз повреду члана 395. ЗКП.

У захтеву се наводи и то да је из образложења првостепене и другостепене пресуде нејасно да ли је окривљени конкретном приликом поступао у корист или на штету предузећа, којим наводима се по налажењу овог суда, указује да су разлози пресуде нејасни, тј. указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, у захтеву се наводи да је одбрана у жалби истакла све повреде закона, али да се виши суд на исте није освртао, нити је у образложењу другостепене пресуде навео због чега није прихватио жалбене наводе, па бранилац сматра да је тиме учињена повреда закона. Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац указује на повреду члана 460. став 1. ЗКП.

Напокон, у захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да у конкретном случају окривљени није одлучивао о плаћању, да је то било искључиво у надлежности финансијске службе, а пре свега директора логистике, који је једини могао да одобри цену плаћања, а којим наводима, по налажењу овог суда, бранилац оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), 395. и 460. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.